

L.M.J.B.

***PRANAŠŲ ISTORIJOS
MAŽIAUSIEMS***

Prophets stories for children
قصص الأنبياء للأطفال

Lietuvos musulmonų Jaunimo Bendrija

Angelai

Angelas Gabrielius pranašui Muhammadui perdavė Allaho žodžius ir nuo to laiko mes Gabrielių vadiname Angelu Pasiuntiniu. Yra ir daugybė kitų angelų, apie kuriuos mes apie juos galime pasiskaityti Šv.Korane.

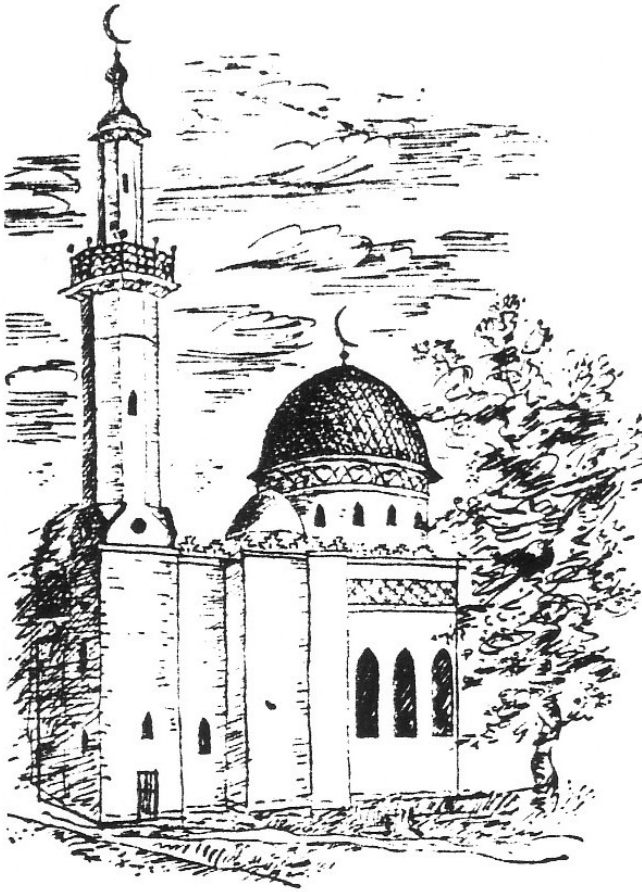
Kiekvienas iš mūsų turime po du lydinčius angelus. Šie angelai stebi viską, ką mes darome. Jie užsirašo tiek gerus, tiek blogus mūsų darbus. Šie angelai vadinami Angelais Rašytojais. Yra ir kitų angelų. Pavyzdžiui, yra angelas, kuris padeda Mirštantiems žmonėms. Šis angelas atneša mirtį, todėl jis vadinamas Mirties Angelu. Mes negalime angelų pamatyti, nes jie sutverti iš medžiagos, kurios mūsų akys neatpažįsta. Bet vis tiek mes žinome, kad jie yra, nes mums taip sakė pats Allahas. Kartais mes net galime pajauti angelų buvimą.

Allahas sutvėrė angelus, kaip ir žmogų, kaip ir visa kita aplinkui. Jie atlieka daugybę užduočių ir padeda vykdyti Allaho valią.

Kai kyla ar leidžiasi saulė, kai danguje plaukia debesys, kai krenta lietaus lašai, kai stiebiasi augalai ar vyksta kiti gamtos reiškiniai, mes žinome, kad tai sukūrė ir globoja Allahas. Niekas negali nutikti be Allaho valios. Savo valia Allahas sutvėrė angelus, kurie jį garbina. Angelai vykdo Jo įsakymus ir rūpinasi, kad viskas vyktų pagal Allaho valią. Jie yra paklusnūs Allaho tarnai.

Allahas norėjo, kad žmogus Jam paklustų, Jį garbintų ir darytų gera. Jis norėjo, kad žmogus žinotų apie Allahą. Štai kodėl Jis siuntė Angelą Gabrielių. Gabrielio užduotis buvo perduoti pranašui Muhammedui tai, ko iš tiesų Allahas nori iš žmogaus. Per Angelą Gabrielių Allahas kalbėjo daugeliui pranašų dar prieš Muhammedą. Todėl žmogus turėtų neužmiršti, ko iš jo nori Allahas. Apie tai mes galime paskaityti Šv.Korane. Ten parašyti pasakojimai apie Adomą, Nojų, Abraomą, Mozę (Tebūnie Jiems taika) ir kitus pranašus. Jie visi kalbėjo žmogui:

*TU TURI TIKĖTI VIENINTELIU ALLAHU
VIENINTELĮ ALLAHAŲ TURI GARBINTI
TU TURI DARYTI TIK GERUS DARBUS*

Pranašas Adomas (Tebūnie Jam taika)

Adomas buvo pirmasis Allaho sutvertas žmogus. Jis buvo sukurtas gyventi žemėje. Tačiau Adomo nemėgo džinas Iblis, sukurtas iš ugnies, bet gyvenantis kartu su angelais. Iblisui atrodė, jog jis yra geresnis už Adomą, todėl jis tapo Adomo priešu. Jis sugalvojo, kaip priversti pranašą nepaklusti Allahui.

Adomas ir jo žmona gyveno Allaho paskirtame Rojuje. Tai buvo pati geriausia vieta, kokią jūs tik galite įsivaizduoti. Ten buvo nei per karšta, nei per šalta. Adomui ir jo žmonai niekad neteko kęsti alkio ar troškulio. O tai buvo viena priežastis, kuri erzino Iblisą. Iblis atėjo pas Adomą ir jo žmoną ir paragino juos valgyti vaisius nuo tam tikro medžio. Bet Adomas ir jo žmona labai gerai žinojo, kad Allahas jiems neleido net artintis prie to medžio. Jie neklausė Ibliso, bet šis vis tiek primygtinai jų prašė. Jis gundė sakydamas:” Jei jūs valgysite nuo šio medžio, jūs kaip angelai gyvensite amžinai”.

Galų gale paveikti nuolatinio Ibliso niurnėjimo Adomas ir jo žmona pasidavė. Jie

patikėjo tuo, ką jiems sakė Iblis ir paragavo vaisių nuo uždrausto medžio.

Staiga jie ėmė labai apgailestauti dėl savo nepaklusnumo Allahui ir dėl nesugebėjimo atsispirti Ibliso pagundai. Adomas ir jo žmona labai nuliūdo ir paprašė Allaho jiems atleisti Allahas atleido, nes Jis Vienintelis yra toks atlaidus. Tuomet Allahas Adomą ir jo žmoną išsiuntė kuriam laikui į žemę. Allahas pažadėjo, jog jei jie ir jų vaikai toliau bus Jam paklusnūs, jie galės grįžti į Rojų.

Allahas taip pat pranešė Adomui, jog jį skiria pirmuoju savo pranašu. Visai žmonijai bus atsiųsta daug pranašų. Jei žmogus klausysis to, ką jie sako, po mirties pakliūs į rojų. Bet jei žmogus neklausys, tada jis pateks į pragarą ir pasiliks ten kartu su velniu Iblisu.

Taigi Adomas ir jo žmona apsigyveno žemėje. Čia jie augino vaikus, jų vaikai-savus vaikus. Žemėje vis gausėjančiai žmonijai Allahas siuntė savo pranašus. Pranašai skelbė: "Garbink vienintelį Allahą. Allahas sutvėrė tave. Allahas sukūrė tau augalus ir gyvūnus, kad turėtumei kuo maitintis. Būk dėkingas Allahui ir visuomet daryk tik gerus darbus".

Būtent taip savo vaikams kalbėjo pirmasis Allaho pranašas Adomas. Po jo sekė daugybė kitų pranašų ir paskutiniu ju tapo Muhammedas.

AL-IKHLAS

Vardan Allaho, Gailestingojo, Maloningojo.

Tark: Jis yra Allahas, Allahas yra amžinas.

Jis negimė ir nepagimdė.

Ir Jam niekas neprilygsta.

Pranašas Nojus (Tebūnie Jam taika)

Nojus buvo pranašas, kuris gyveno po daugelio metų po Adomo. Žmonės, su kuriais jis gyveno, atsisakė jo klausytis. Jie nekreipė dėmesio į Nojaus kvietimą garbinti vienintelį Allahą ir daryti tik gerus darbus. Nojus perspėjo žmones, kad šie būsia žiauriai nubausti, nes jie nevykdo Allaho valios. Toks buvo Allaho perspėjimas. Net ir po to žmonės neklausė, ką jiems kalbėjo Nojus. Jie juokėsi iš pranašo sakydami: "Tu esi tik žmogus, kaip kad ir mes visi. Tavimi tiki tik vargšai ir silpni žmonės. Jei tu kalbi tiesą, parodyk mums gresiančią bausmę. Tu niekas kitas, tik melagis."

Tačiau Nojus atsakė: "Aš nieko iš jūsų nenoriu, aš niekad neatstumsiu vargšų ir silpnų žmonių. Jūs perniek rūpinatės savo bausme, bet Allahas ją įvykdys, kai tik pats to panorės. Nemanykit, jūs negalite pakeisti Allaho planų."

Nojus buvo liūdnas ir piktas, kad žmonės nekreipia dėmesio į jo perspėjimus. Bet Allahas perdavė Nojui, jog jis neturi taip jaustis. Svarbiau yra įrodyti Jo buvimą darbu.

Nojui buvo liepta pastatyti didžiulį laivą. Pakludamas Allaho paliepimui, Nojus ėmėsi krante statyti laivą. Žmonės, kurie tai matė, juokėsi iš pranašo ir Jo laivo. Nojus juos perspėjo: "Jūs dabar šaipotės iš mūsų, bet greit mes sužinosime, kam bus skirta didžioji bausmė."

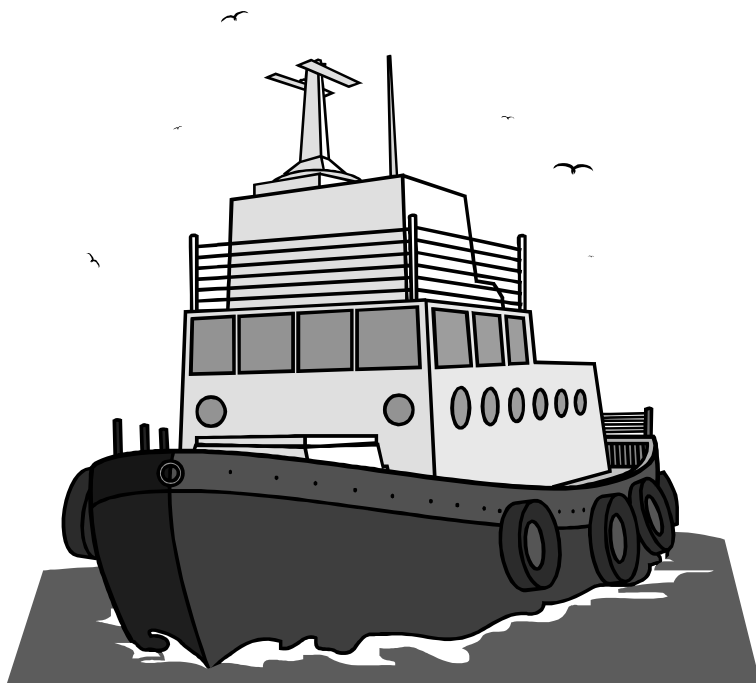
Kai laivas buvo užbaigtas, ėmė nepaliaujamai lyti ir vanduo žemėje vis kilo ir kilo. Allahas liepė Nojui kartu su savo šeima ir tikinčiaisiais draugais eiti į laivą. Nojus taip pat turėjo pasiimti į laivą po vieną patiną ir patekę iš kiekvienos gyvūnų rūšies.

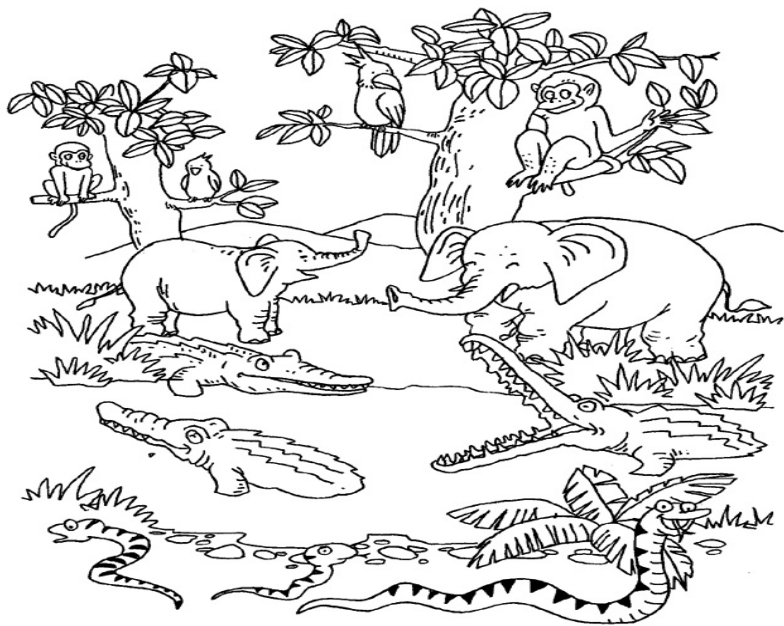
Nojus padarė viską, kaip buvo liepta, ir tuomet pasakė: "Allaho vardu dabar mes turime išplaukti." Palankiu metu mes vėl grįšime į žemę.

Vandenys taip greitai kilo, kad netrukus buvo apsemti visi kalnai. Staiga Nojus pamatė vieną iš savo sūnų, kuris nesėdo į laivą, ir susirūpinęs pašaukė: "O mano sūnau, lipk į laivą kartu su mumis, priešingu atveju tu priklausysi netikintiems." Tačiau sūnus atsakė: "Aš eisiu ant aukšto kalno. Vanduo ten manęs tikrai nepasieks." Nojus dar labiau susirūpino ir sušuko savo sūnui: "Tik tie, kurie klauso

Allaho, gali rasti sau prieglobstį!” Bet kaip tik tuo metu pakilo didžiulė banga ir paskandino daugybę žmonių, o su jais ir Nojaus sūnų.

Lietūs tęsėsi dar labai ilgai. Viskas liko po vandeniu. Bet galų gale liovėsi lyti ir potvyniai atslūgo. Dabar laivas saugiai priplaukė prie kranto ir kalno papėdėje apsistojo visi laivu plaukę žmonės ir žvėrys. Nojus ir jo šeima bei draugai iš visos širdies dėkojo Allahui. Tik Jis išsaugojo jų gyvybes.

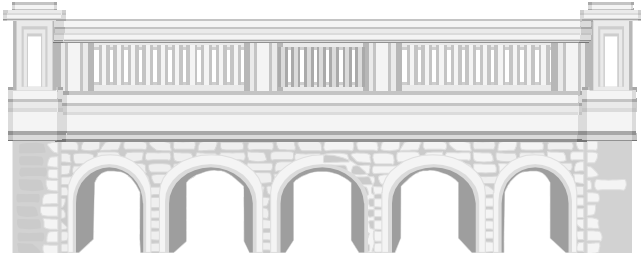
Pranašas Hudas (Tebūnie Jam taika)

Prieš daugelį metų gyveno labai darbštūs ir sunkiai dirbantys žmonės. Jie buvo Ado žmonės, mokėję statyti didelius ir gražius namus. Jų statyti tiltai juosė kalnus, tad jie labai didžiavosi savo statiniais. Tarp Ado žmonių gyveno Allaho pranašu išrinktas vyras, vardu Hudas . Hudas sakė žmonėms: “Žmonės, pats Allahas atsiuntė mane pas jus. Jūs galite viską daryti tik todėl, kad Allahas jus to išmokė. Jis taip pat davė jums vaikus ir daugybę gyvulių. Tad jūs turite liautis garbinę savo netikrus dievus. Garbinkit vienintelį Allahą ir pakluskite Jo valiai. Gerai elkitės ir nedarykite klaidų ir nuodėmių. Įsiklausykite, ką aš sakau. O jei nebijau, jog bausmė jūsų neaplenks.”

Bet Ado žmonės vis niekino Hudą: “Mes nesiruošiame tavęs klausyti. Mes neapleisime savo dievų vien dėl to, kad tu to prašai. O be to, kas tu toks? Tu esi niekas kitas kaip melagis. Jei tu nemeluoji, įrodyk tai: liepk Allahui atsiųsti mums bausmę.” Hudas, tai išgirdęs, nusiminė ir nusivylė. Jis kalbėjo toliau: “Aš nesu melagis, aš–Allaho pranašas. Aš galiu jus

perspėti, kad nemanytumėte, jog jūsų statyti namai išliks amžinai. Prisiminkite, kad tik Allahas davė jums sėkmę. Jis yra mano Valdovas ir jūsų Valdovas ir tik Juo vieninteliu aš tikiu. Esu jus perspėjęs, jog jei jūs nepaklusite Allahui, jis pasirinks žmones, kurie užims jūsų vietą. Žinokite, kad Allahas viską mato ir girdi.” Bet, nepaisydami Hudo perspėjimų, Ado žmonės ir toliau garbino savo netikruosius dievus. Tuomet Hudas dar labiau jais nusivylė, tad, susišaukęs savo bendraminčius, jis paliko Ado žmones. Ir šįkart, kaip patys greitai pamatysite, Allahas apsaugojo tuos, kurie Juo tikėjo.

Kiek vėliau virš tos vietos, kur gyveno Ado žmonės, pasirodė didžiulis juodas debesis. Pamatę tai netikintieji Ado žmonės spėliojo: ”Greičiausiai šis debesis atneš mums gaivinanti lietų.” Bet jie smarkiai klydo. Šis debesis atnešė didžiulę audrą, per kurią visi žmonės žuvo. Viesulas viską sunaikino, nepaliko nieko, išskyrus kelis didelius akmenis. Tai buvo namų ir tiltų liekanos. Dabar jau nebuvo kam statyti namų ar tiesti tiltų. Jei kas nepaklūsta Allahui, susilaukia tikros bausmės, ir viskas, kas buvo pastatyta, tampa griuvėsiais.

Pranašas Salihas (Tebūnie Jam taika)

Tamudo žmonės, tarp kurių gyveno ir Salihas, turėjo nuostabius sodus. Pavasariais datulės ir medžiai buvo aplipę daugybe vaisių. Žmonės Tamude gyveno išskobtose kalnų olose.

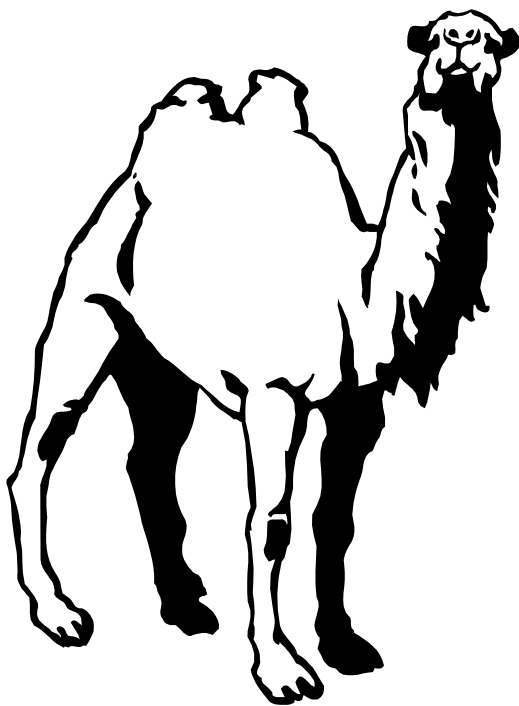
Salihas skelbė savo žmonėms, kad šie garbintų vienintelį Allahą. “Jūs negalite turėti kitų dievų–tik Allahą, ir tik tuomet jūs gerai elgsitės. Jūs turite tikėti tuo, ką aš sakau, nes aš–Allaho pranašas”.

Tik neturtingieji ir paprasti Tamudo žmonės tikėjo pranašu Salihu. Jie darė tai, ką jis liepė. Turtingieji ir galingieji Tamudo žmonės sakė Salihui: “Mes netikime tuo, ką tu sakai ir mes nesiruošiamo daryti taip, kaip tu patari. Tu esi niekas kitas kaip žmogus, kaip kiekvienas iš mūsų. Jei tu kalbi tiesą, įrodyk mums.”

Salihas atvedė kupranugarį ir tarė: “Šis kupranugaris bus Allaho įrodymas. Leiskime jam ganytis pievoje ir pagirdykime jį, kuomet jis ištrokš. Jūs pagalvokite apie tai, koks

Allahas yra jums geras ir kiek daug Jis yra davęs. Jūs vien dėl to negalite padaryti nuodėmės ar kelti nemalonumų šioje žemėje. Priešingu atveju ant jūsų pečių užgrius griežta bausmė. Nepaisydami Saliho nurodymų ir pamokymų, išdidūs ir galingi Tamudo žmonės toliau gyveno kaip gyvenę. Užuot palikę kupranugarį ganytis pievos rėželyje, jie nupjovė vargšui gyvuliui kojų sausgysles. Jie taip žiauriai pasielgė ir visų akivaizdoje sulaužė Allaho įsakymą. Po viso to jie pasikvietė Salihą ir pareiškė: “Dabar atsiųsk mums bausmę, o jei ne, mes netikėsime, jog tu esi Allaho pranašas.” Patys žmonės užsitraukė sau nelaimę. Po trijų dienų įvyko didžiulis žemės drebėjimas, kurio metu žuvo visi nuodėmingieji. Jie buvo nubausti, nes nepakluso Allahui.

Pranašas Abraomas (Tebūnie Jam taika)

Abraomas buvo garsus pranašas. Kol buvo jaunas, jis gyveno tarp žmonių, atsisakiusių garbinti Allahą: jie meldėsi įvairiems daiktams, tarp jų ir savo pačių padarytiems stabams. Vieną kartą Abraomas pasakė savo tėvui:” Ar šiuos stabus Jūs laikote savo dievais? Jei taip, tuomet tu ir tavo žmonės klysta.”

Abraomas žinojo, kad neteisinga garbinti stabus, nes tai prieštarauja Allahui. Allahas išmokė Abraomą įvairių dalykų. Pavyzdžiui, vieną vakarą Abraomas pamatė danguje šviečiančią žvaigždę ir sušuko:” Tai mano Dievas!” Bet kuomet žvaigždė išblėso, Abraomui tapo aišku, kad čia buvo tik žvaigždė, o ne Dievas.

Kita kartą Abraomas pamatė nakties danguje skaisčiai šviečiantį mėnulį ir vėl sušuko: ”Tai mano Dievas!” Bet kai mėnulis išnyko, Abraomas suprato, jog čia ir vėl ne Dievas. Galiausiai jis auštant išvydo saulę ir sušuko: “Tai turėtų būti mano Dievas, nes jis pats didžiausias visame danguje” Bet atėjus

saulėlydžio laikui Abraomas suprato, jog tai nebuvo Dievas. Vienintelis Allahas yra Dievas. Abraomas skelbė: “O mano žmonės, aš jums nepriklausau, garbinantiems kitus dievus. Aš teisingai atvėriau savo širdį tik Jam. Tik Jis sukūrė rojų ir žemę ir aš niekada negarbinsiu nieko kito, tik Allahą. Jis yra visa ko kūrėjas.” Allahas sukūrė žvaigždes, saulę ir mėnulį. Allahas yra pasaulio Valdovas.

Abraomas vaikščiojo tarp žmonių ir kartojo jiems, jog reikia garbinti vieną Allahą. Allahą, kuris sukūrė žvaigždes, saulę ir mėnulį, taip pat sukūrė augalus ir gyvūnus, kad turėtume kuo maitintis. Nei saulė, nei žvaigždės, nei mėnulis negali duoti mums ką nors valgomo. Allahas sukūrė žemę, kad žmonės galėtų joje gyventi. “Todėl, žmonės, nusisukite nuo savo netikrųjų dievų ir garbinkite vienintelį Allahą. Taip savo tėvui ir kitiems žmonėms kalbėjo Abraomas. Kas yra šitie atvaizdai, kuriems jūs tokie ištikimi?” Žmonės teisinosi: “Mūsų tėvai juos garbino”. Abraomas tęsė: “Jūs ir jūsų tėvai buvote neteisūs. Jūs turite garbinti vienintelį Allahą.”

Pagaliau Abraomas sukūrė planą, kaip sunaikinti stabus. Kuomet žmonių nebuvo,

Abraomas sudaužė visus stabus ir atvaizdus iki mažų gabalėlių. Bet jis paliko nepaliestą pačią didžiausią statulą. Žmonės, radę suniokotus stabus, labai supyko. Jie šaukė: “Kas taip pasielgė su mūsų dievais?! Kažkuris iš jų prisiminė Abraomą kalbant prieš stabus. Jie pasikvietė Abraomą ir paklausė: ”Ar tu esi tas, kuris taip pasielgė su mūsų dievais?! Šis atsakė: “Ne, tai buvo pats didžiausias iš jų, kuris taip padarė. Kodėl neklausiate jų pačių, nes dievai gali kalbėti, ar ne?” Stabų garbintojai susigėdo. Jie tarė Abraomui: “Tu gerai žinai, jie negali kalbėti”. Abraomas paklausė: ”Negi jūs garbinate dievus, kurie nekalba ir nieko nedaro? Žmonės tapo dar piktesni, nei kada buvę. Keršydami jie įmetė Abraomą į laužą. Abraomas būtų labai nudegęs ar net žuvęs, jei ne Allahas. Allahas padarė ugnį šalta, todėl Abraomas išėjo sveikut sveikutėlis. Vėliau pranašas paliko stabmeldžius ir iškeliavo į kitą šalį. Ten jis užaugino du sūnus-Ismailį ir Izaoką. Jie abu buvo geri ir teisingi vyrai, taip pat Allaho pranašai. Pranašu tapo ir Izaoko sūnus Jokūbas. Abraomas ir jo vaikai buvo palaimintieji.

Tačiau Abraomas turėjo išlaikyti didžiulį išbandymą. Pas jį nužengė angelas, kuris tarė: “Tu turi paaukoti vienintelį savo sūnų”. Abraomas dėl to labai nuliūdo, bet tuo pačiu jis žinojo, kad Allahas jam siuntė įsakymą, tad jis turi jam paklusti. Bet visų pirmiausia jis paklausė sūnaus, ar šis sutiktų. Sūnus buvo geras ir dievobaimingas, tad ramino savo tėvą: “Brangusis tėve, jei taip liepė Allahas, tu privalai Jam paklusti. Tu turi paaukoti mane. Nesibaimink, Allahui padedant aš išliksiu drąsus.”

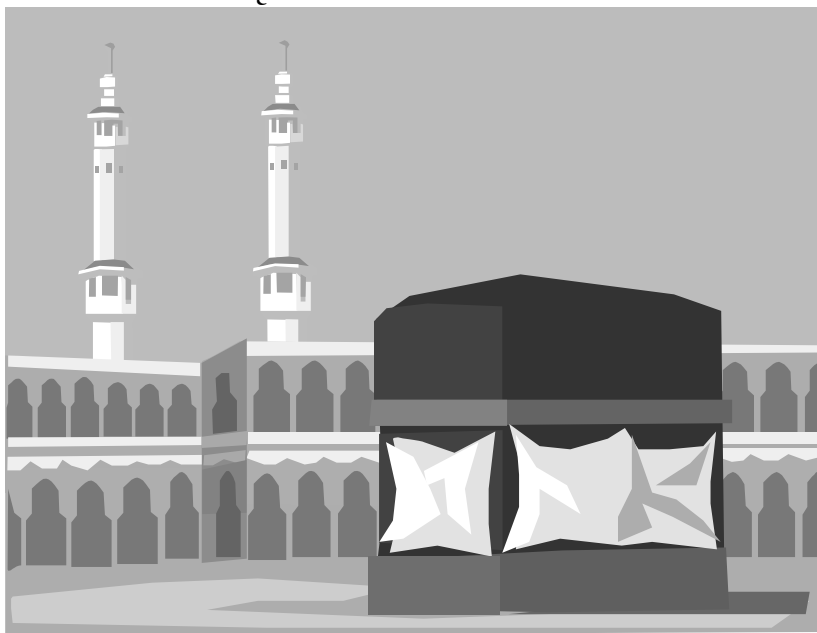
Kupinas sielvarto Abraomas susiruošė nužudyti savo sūnų. Prieš tai įvykdydamas jis išgirdo balsą: “Tu parodei savo gerus ketinimus ir tai yra šventa. Tu jau įvykdei Allaho prašymą.”

Taip Abraomo sūnus buvo išsaugotas, o tėvas suprato, kad tai buvo Allaho siųstas išbandymas. Žinoma, Abraomas netvėrė džiaugsmu. Juk jam nebereiks žudyti sūnaus. Jie abu dėkojo Allahui ir už tai paaukojo gyvulį.

Mes, musulmonai, atmindami šį įvykį kiekvienais metais švenčiame ir, sekdami Abraomu ir jo sūnumi, aukojame gyvulį. Tai

darydami mes prisimename Allaho išbandymą, siųstą Abraomui. Kaip ir pranašas Abraomas, mes dalijamės šventinto gyvulio mėsa su vargstančiais žmonėmis ir su savo draugais. Tokiu būdu mes padėkojame Allahui už viską, ką Jis yra mums yra suteikęs ir ko išmokęs.

Vėliau Abraomas ir jo sūnus Ismailis Mekkoje pastatė Kaabą. Ten jie abu meldėsi: "O Allahai, priimk šį namą į savo malonę ir padėk mums ir pas mus ateinantiems žmonėms būti iš tikrųjų gerais musulmonais." Allahas, išgirdęs maldavimus, palaimino Kaabą bei visą Mekkos miestą.

Pranašas Lotas (Tebūnie Jam taika)

Pranašas Lotas ir jo šeima gyveno tarp labai nuodėmingų ir nepaklusnių žmonių. Šitie žmonės darė daugybę dalykų, kuriuos Allahas buvo jiems uždraudęs. Lotas jiems perdavė Allaho žodžius: “Jūs turite liautis darę nuodėmes ir patikėti Allahu. Allahas siuntė mane Jus perspėti, jog artinasi didžiulė bausmė, jei jūs ir toliau Jam nepaklusite”.

Bet žmonės atsisakė klausyti Loto. Jie net šaipėsi iš pranašo, jog šis neprisijungdavo prie jų darant nuodėmingus darbus.

Vieną dieną pas Lotą atvyko keletas lankytojų. Nuodėmingieji žmonės norėjo juos paimti į nelaisvę. Lotas labai bijojo, kad jis nesugebės apsaugoti savo svečių. Bet Loto nuostabai ir nuraminimui svečiai jam tarė: “Tau nereikia baimintis. Šitie nuodėmingieji negali mums padaryti nieko blogo. Mes esame Allaho siųsti pasiuntiniai. Mes atėjome pranešti tau, kad pasiimtumei šeimą ir jau šią naktį paliktumei miestą. Tačiau tegul nė vienas iš

jūsu nemēgina atsisukti ir pažvelgti atgal. Bus išsaugoti tik tie, kurie neatsigrēš atgalios.

Lotas iškart suprato, kad lankytojai tikrų tikriausiai buvo Allaho angelai. Jie atėjo čia, kad Lotas ir jo šeima galētu išsigelbėti, kad būtų saugūs tuomet, kai Allahas nubaus viso miesto nuodėminguosius. Lotas ir jo šeima, kaip ten bebūtu, tikėjo Allahu ir Jam meldėsi.

Lotas ir jo šeima paskubomis susiruošė ir tamsią naktį, niekam nematant, paliko savo namus. Bet kaip tik tada, paliekant namus, Loto žmona atsiliko ir atsigrēžė atgal. Ji tuomet sudvejojo Allaho buvimu ir jam nepakluso. Ji neišvengė bausmės ir mirties. Allahas atsiuntė ugnies ir akmenų lietu. Mieste buvo sugriauti visi namai ir nepaklusnieji Allahui žmonės žuvo ugnies ir akmenų lietuje.

Tik Lotas ir jo likusi šeima buvo išgelbėti. Už tai jie dėkojo Allahui ir jį garbino.

Pranašas Jusufas (Tebūnie Jam taika)

Jusufas turėjo vienuolika brolių. Dešimt vyresnių ir vieną jaunesnį už jį patį. Jusufas buvo labai geras ir gražus berniukas, tad tėvas Jokūbas jį labiausiai mylėjo. Kaip bebūtų gaila, tai kėlė broliams pavydą, tad jie nusprendė Jusufu atsikratyti. Vieną dieną jie nusivedė Jusufą į mišką ir nuvilkę jo marškinius įmetė Jį į šulinį. Tuomet jie pamirkė marškinius ėriuko kraujyje. Paskui jie parodė marškinius tėvui tardami: “Mūsų brolis Jusufas nebegyvas. Jį suėdė vilkas.” Tuomet Jokūbą apėmė didžiulė širdgėla ir jis karčiomis ašaromis apverkė savo sūnų. Metai bėgo, Jokūbas paseno ir apako. Bet jo tikėjimas Allahu išliko tvirtas ir nenukrypstantis. Jokūbas stropiai meldėsi Allahui ir niekada neprarado vilties, kad Jusufas yra gyvas ir kad vieną dieną jie vėl bus drauge. Jokūbas tikėjo, kad tai tikrai įvyks ir jis neklydo.

Jusufas, patekęs į šulinį, meldėsi Allahui. Pro šalį keliavo karavanas ir pirkliai sustojo pagirdyti kupranugarių. Jie rado ten Jusufą, jį ištraukė ir pasiėmė su savimi į Egiptą. Ten jis

buvo parduotas vyrui ir žmonai, kurie neturėjo savo vaikų.

Kartais gyvenime taip nutinka, kad žmogus kaltinamas tuo, ko jis visai nepadarė. Taip nutiko ir Jusufui tuomet, kai jis buvo suaugęs vyras. Jis buvo uždarytas į kalėjimą, nors nebuvo padaręs nieko blogo. Tik vienintelis Allahas žino, kuris žmogus yra geras ir Jis padeda tiems, kurie visiškai Juo pasikliauja.

Po metų, kai Jusufas vis dar buvo kalėjime, Egipto karalius susapnavo sapną, kuris niekaip nedavė jam ramybės. Karalius pasakojo savo dvasiškiams: “Aš mačiau septynias riebias karves, kurias ėdė septynios liesos karvės. Taip pat mačiau septynias žalias ir septynias išdžiūvusias kviečių varpas”. Bet nė vienas dvasiškis sapno paaiškinti negalėjo. Tuomet karalius sužinojo, kad įkalintasis Jusufas žino to sapno reikšmę. Pakviestas Jusufas sapną aiškino taip: “Jūsų sapnas reiškia, kad ateinantys septyneri metai bus labai geri ir jie duos gausų derlių, bet dar kiti septyneri metai bus patys blogiausi, nešantys nepriteklių ir badą. Todėl per ateinančius septynerius metus jūs turite sukaupti ir

išsaugoti kaip galima daugiau grūdų, kad jų užtektų ateinantiems bado metams.”

Karalius jautė didelį dėkingumą Jusufui, tad jį išlaisvino ir paskyrė ministru. Jis įsitikino, kad Jusufas yra protingas ir sumanus žmogus. Jis buvo paskirtas dvaro išdininku ir jam buvo pavesta rūpintis atsargų kaupimu badmečiui.

Vargas ir nepritekliai apėmė visą kraštą, neaplenkdamas ir žmonių Jusufo gimtojoje žemėje. Kamuojami bado Jusufo broliai atvyko į Egiptą. Jie ketino nusipirkti grūdų, kuriuos Jusufo patarimu buvo sukaukę egiptiečiai. Allahas taip jau buvo suplanavęs, kad broliai susitiktų su Jusufu. Iš pat pradžių broliai jo nepažino, be to, jie laikė jį mirusiu. Vėliau įsitikinę, kad iš tiesų yra Jusufas, broliai pajuto didžiulę kaltę už tokį savo poelgį prieš daugelį metų. Jie maldavo Jusufo atleidimo ir Jis jiems atleido. Jusufas paliepė broliams atgabenti jam tėvą.

Broliai vėl atvyko pas Jusufą, bet dabar jau kartu su savo tėvu. Senas ir aklas žmogus švytėjo begaline laime. Jis visą laiką tikėjo, kad Jusufas yra gyvas ir niekad nesiliovė meldęsis Allahui. Tėvas ir sūnūs apkabino vienas kitą.

Tai buvo pats nuostabiausias jų susitikimas po tokio ilgo laika.

Po visų šitų įvykių Jusufo tėvas kartu su sūnumis pasiliko Egipte. Jie visi gyveno didelėje šeimoje ir augino savo vaikus. Pasakojime apie Mozę jūs sužinosite, kas nutiko jų vaikams.

Jusufas buvo geras ir kilnus žmogus. Jis, būdamas Allaho pranašu, skelbė: "Jūs turite garbinti vienintelį Allahą. Allahas jus sukūrė ir išgelbėjo nuo bado. Jūs privalote už tai dėkoti Allahui ir daryti tik gerus darbus."

Pranašas Junus (Tebūnie Jam taika)

Pranašas Junus buvo siūstas Allaho į didelį miestą, kur žmonės buvo pamiršę Allaho įsakymus ir darė daugybę dalykų, kuriuos Allahas buvo uždraudęs. Junus kalbėjo jiems: “Jūs turite tikėti vieninteliu Allahu ir turite paklusti Jo valiai. Jūs turite garbinti tik Jį vienintelį ir daryti tik tai, kas gera, o kitaip sulauksite žiaurios bausmės!”

Bet Junus greit suprato, jog žmonės nenorėjo jo klausytis. Jam išseko kantrybė ir jis supykęs paliko miestą. Po to Junus nusprendė perplaukti jūrą, tad pasiruošęs kelionei sėdo į laivą. Bet, laivui atsidūrus pačiame vandenyno viduryje, Junus patyrė didžiulę nelaimę. Jis buvo išmestas už borto ir jį prarijo milžiniškas banginis. Laimei banginis jį prarijo vienu ypu, tad jis gyvas ir sveikas atsidūrė banginio skrandyje.

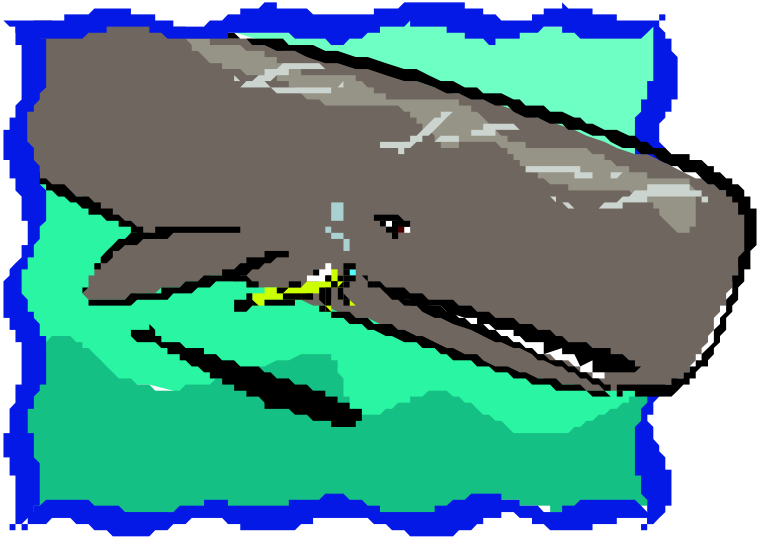
Žuvies skrandyje buvo labai tamsu, tad Junus labai bijojo. Būdamas vienui vienas jis pradėjo galvoti, kas nutiko mieste. Jis suvokė, jog jam reikėjo ten pasilikti, o ne pasiduoti

ūmiam būdai ir taip neapgalvotai pasielgti. Reikia ir toliau kalbėti žmonėms ir kviesti juos grįžti pas Allahą.

Apimtas nevilties Junus ėmė iš visos širdies melstis Allahui. Jis sakė: "O Allahai, nėra kito Dievo, išskyrus Tave: Taveš vieno maldauju ir Tave vieną garbinu. Aš blogai pasielgiau. Jei man nepadėsi, aš pražūsiu amžiams."

Allahas išklauso tuos, kurie Jam meldžiasi ir kurie Juo tiki. Allahas išgirdo Junuso maldą ir ją išvadavo iš žuvies nasrų. Jūros banga vienu mostu išmetė Junusą į krantą. Vargšas Junus, silpnas ir palieęs, gulėjo ant kranto. Jis jautėsi baisiai nelaimingas, tad Allahas pasodino šalia jo medį, kuris davė Junusui šešėlį ir aprūpino savo vaisiais. Neilgai trukus Junus atgavo sveikatą ir stiprybę.

Kai Junus pasijuto geriau, Allahas jį išsiuntė atgal į miestą. Bet tuomet žmonės klausėsi Junuso, ką jis kalbėjo: "Jūs turite tikėti Allahu ir tik Jį vienintelį privalote garbinti. Jūs turite daryti tik gerus darbus."

Pranašas Šu`aibas (Tebūnie Jam taika)

Allahas siuntė savo pranašus visoms tautoms. Pranašas Šu`aibas buvo siųstas Madyan`o žmonėms. Tai buvo pirkliai ir prekyautojai, gyvenę netoli tankaus miško. Todėl žmonės čia buvo vadinami miškų gyventojais.

Šu`aibas tarė jiems: “Jūs turite melstis Allahui, nes Jis jus sukūrė. Jūs negalite apgaudinėti žmonių, kurie ką nors iš jūsų perka.”

Bet miškų gyventojai neklausė Šu`aibo. Jie siekė uždirbti dar daugiau pinigų ir tai darydavo apgaudinėdami savo pirkėjus. Jie ir toliau nedorai elgėsi. Dar daugiau, jie visai netikėjo tuo, ką jiems sakė Šu`aibas. “Nešdinkis iš mūsų miesto, o jei ne, mes apmėtysim tave akmenimis”-taip grasino miškų gyventojai. –“Jei tai, ką tu sakai yra tiesa, tai mes būtume buvę nubausti jau prieš daugelį metų. Mes netikime tavimi ir mes net nesiruošiame garbinti Allaho. Mes nebijome Jo bausmės”. Tačiau jiems nereikėjo ilgai laukti

Allaho baismės. Vieną dieną jie visi žuvo nuo baisaus žemės drebėjimo. Jiems nebepadėjo nei jų sukaupti dideli pinigai. Taip žmonės buvo nubausti už apgaule, kainų kėlimą ir siekimą greitai praturtėti.

Miestas buvo sugriautas. Išsaugoti buvo tik Šu`aibas ir jo bendražygiai, nes jie tikėjo Allahu. Šu`aibas tarė jau mirusiems miškų gyventojams: “Aš visą laiką jums primindavau, jog jūs turite garbinti Allahą ir aš jus perspėjau neapgaukinti kitų žmonių. Dabar Allahas jus nubaudė!”

Pranašas Mozė (Tebūnie Jam taika)

Egipto žemėje apsigyveno Abraomo, Jokūbo ir Jusufo vaikai. Tačiau tuo laiku Egiptą valdė nedoras ir blogas faraonas. Vieną dieną faraonas liepė išžudyti visus berniukus, kurie yra Jusufo palikuonys. Jis paskelbė tokį nuosprendį bijodamas, kad užaugę Jusufo vaikai taps galingesni už jo paties žmones. Kaip tik tuo pavojinguoju metu gimė kūdikis Mozė. Allahas Mozės motinai siuntė žinią, kad ši įdėtų savo kūdikį į krepšį ir paleistų į upę. Taip Mozė buvo išgelbėtas nuo faraono pareikšto pražūtingo likimo.

Krepšį su mažu vaikučiu rado faraono žmona. Būdama švelnios ir geros širdies, moteris pasiėmė Mozę į sūnus. Niekas nežinojo, kas yra kūdikėlio tėvai, tad faraono žmona panorė vaikutį auginti pati. Ji surado moterį žindyvę, kad ši maitintų jos augintinį. Tuomet Allahas pasiuntė į rūmus tikrąją Mozės motiną, kuri ir tapo žindyve. Allaho dėka buvo išsaugota Mozės gyvybė ir jis buvo gražintas savo motinai.

Možė augo faraono rūmuose ir turėjo pačius geriausius mokytojus. Būtent jie išugdė protingą ir sumanų vyrą.

Kai tik Možė užaugo, jis paliko faraono žemę ir išvyko į tolimą kelionę. Pakeliui jie priėjo šulinį, kurio vandeniui piemenys girdė savo avis. Možė sutiko ten dvi moteris, kurios taip pat panorą pagirdyti savo avis. Tačiau jos negalėjo pasiekti vandens, nes piemenys buvo nunešę gertuves tolyn. Možė padėjo moterims pagirdyti bandą. Grįžusios namo, moterys papasakojo savo senam tėvui, kas joms nutiko. Jis pasiuntė vieną iš jų pakviesti Možę į jų namus. Vėliau tėvas pasiūlė jam vesti vieną iš savo dukterų. Možė sutiko. Vėliau Možė laimingai leido laiką gyvendamas su savo šeima ir senuoju tėvu prie šulinio. Prabėgus keleriems metams, Mozei ir jo šeimai keliaujant po šalį, nušvito galinga liepsna. Jis liepė savo šeimai likti vietoje, o pats prisiartino arčiau ugnies. Tuomet jis išgirdo balsą: “O Moze! Aš esu Allahas, tavo Valdovas. Aš ketinu paskirti tave savo pranašu. Tu turi eiti pas žmones ir jiems kalbėti, kad yra tik vienas Dievas Allahas, kuris juos visus sutvėrė. Jie turi daryti tik tai, kas gera. O dabar pasiimk su savimi

brolių Aroną, keliauk pas faraoną ir jo žmones ir perduok jiems mano žinią.”

Mozė nuvyko į Egiptą ir faraonui pranešė: “Mane atsiuntė Allahas, kuris yra pasaulio Valdovas. Aš esu Allaho pasiuntinys ir aš skelbiu tiesą. Jūs turite išlaisvinti Jusufo vaikus, esančius jūsų priespaudoje. Jūs turite leisti jiems eiti kartu su manimi.”

Tai išgirdęs faraonas įsiuto ir ėmė šaukti: “Tu meluoji! Niekas kitas, tik aš, galingasis Egipto faraonas, esu pasaulio valdovas. Aš esu pats galingiausias valdovas visoje šioje žemėje. Tu tikriausiai išprotėjai, kad išdrįsai taip pasakyti. Jei tu man nepaklusi, aš tave įmesiu į kalėjimą.”

Bet Mozės negąsdino nei faraono pyktis, nei jo ištarti žodžiai. Jis tarė:” Allahui padedant aš tau įrodysiu, kad Allahas yra daug galingesnis nei visi žmonės ir Jis anaiptol daug galingesnis už tave.” Tuomet Mozė paėmė savo lazdą ir numetė ją ant žemės. Vienu metu lazda pavirto ilga, stora, susiraičiusia gyvate.

“Tu esi tik burtininkas”– pasakė tai pamatęs faraonas. Aš susikviesiu visus savo šalies burtininkus ir tuomet pažiūrėsime, kieno magija stipresnė– jų ar tavo.

Visi burtininkai buvo sušaukti į faraono rūmus. Su savimi jie turėjo daugybę lazdų, kurias bemat paversdavo gyvatėmis. Tuomet Mozė dar kartą numetė ant žemės savo lazdą ir ji vėl pavirto gyvate. Tačiau visų nuostabai ši gyvatė prarijo visų kitų burtininkų gyvates. Visi susirinkusieji ėmė kalbėti: "Mes tikrai tikime Allahu, kuris siuntė Mozę kaip savo pranašą. Allahas iš tiesų yra daug galingesnis už mus ir už bet kurį iš mūsų."

Faraonas įsiuto. Jis ėmė šaukti: "Kaip jūs galite dar negavę mano leidimo kažkuo tikėti? Skiriu bausmę liepdamas nukapoti Jums rankas ir kojas!"

"Ar Jūs keršijate mums už tai, kad mes tikime Allahu?"—paklausė burtininkai. "Ką Jūs mums bedarytumėt, mes vis tiek tikėsime Allahu. Allahas mums bus gailestingas ir padės išlikti kantriems ir tvirtiems. Kaip tik tada visi burtininkai, kurie dar prieš tai buvo godūs žmonės, tapo gerais ir ištikimais Allaho tarnais."

Dabar Mozė nuvyko pas Jusufo palikuonis, kurie buvo engiami ir kentė nedorėlio faraono priespaudą. Jis tarė jiems: "Mes turim palikti Egiptą. Jiems iškeliavus,

faraonas ir jo kareiviai jojo iš paskos ketindami belaisvius susigražinti atgal.

Mozė ir jo žmonės skubino savo kelionę, kol priėjo jūrą. Faraonas su savo kareiviais kone visai priartėjo ir žmonės apėmė didžiulė baimė. Bet Allahas išgelbėjo juos. Jis praskyrė vandenį į dvi puses, kad Mozė ir jo žmonės eidami viduriu galėtų pereiti jūrą. Kuomet faraonas ir jo kareiviai pasiekė jūrą, jie jojo iš paskos. Bet jie nespėjo pasivyti Mozės ir jo žmonių, nes jau buvo persikėlę į kitą jūros krantą. Staiga, kol dar faraonas su savo kareiviais jojo jūros viduriu, ėmė atgal plūsti vandenys, kurie visus juos paskandino. Allahas ir vėl išgelbėjo Mozę ir Jo žmones, kadangi jie visi garbino Jį Vienintelį. Faraonas, kuris atsisakė tikėti Allahu, didžiavosi savimi ir norėjo įkalinti Mozę, buvo pasmerktas mirčiai.

Išsigelbėję Mozė ir jo žmonės daugelį metų klajojo po dykumą. Viena dieną Mozė gavo Allaho paliepimą lipti į aukštą kalną. Mozė turėjo ten pasilikti keturiasdešimčiai dienų ir naktų melddamasis Allahui ir klausydamasis, ką Jis pasakys jam ir jo žmonėms. Bet keturiasdešimt dienų ir naktų Mozės laukiantiems žmonėms pasirodė ilgas

laikas ir jie prarado kantrybę. Jie nusprendė pasidaryti aukso veršį ir jį garbinti. Kuomet Mozė nusileido nuo kalno, pamatė veršį ir labai supyko. Jis sudaužė veršį į tūkstantį smulkių gabalėlių ir taip išplūdo žmones, kad jie savyje pajuto didžiulę gėdą. Mozė mokė juos: ”Jūs niekada negalite garbinti nieko kito, išskyrus Allahą.”

Mozė paėmė knygą, kurią jam ant kalno apreiškė pats Allahas. Ši knyga vadinama Tora. Toroje surašyta viskas, kaip žmogus neturėtų elgtis. Jie niekada negali garbinti kažko kito, išskyrus Allahą. Jie niekada negali nužudyti savo draugo. Jie negali imti daiktų, kurie jiems nepriklauso. Jie privalo būti geri savo tėvams kaip ir vienas kitam. Mozės žmonės susiprato, kad jie buvo labai nedėkingi Allahui. Allahui, kuris išgelbėjo juos nuo faraono ir jo kariuomenės. Jie meldėsi Allahui ir dėkojo už viską, ką Jis jiems yra padaręs. Jie prašė Jo atleidimo ir pažadėjo iš visų jėgų stengtis daryti tik gerus darbus.

Allahas atleidžia visiems tiems, kurie gailisi nusidėję ir kurie yra pasiruošę ištaisyti savo klaidas ir sugrįžti pas Allahą.

Pranašas Dovydas (Tebūnie Jam taika)

Jaunystėje Dovydas buvo piemens sūnus. Jis taip pat buvo labai stiprus ir drąsus. Vieną kartą atvyko būrys nuožmių karių, ketinusių užpulti žmones. Tarp jų buvo Džalutas. Visi labai bijojo Džaluto ir niekas nedrįso prieš jį kovoti. Išdrįso tik vienintelis Dovydas. Jis iškvietė Džalutą į kovą ir jį nužudė. Tai išgąsdino Dovydo žmonių priešus ir jie kaip įmanydami spruko tolyn. Žinoma, Dovydas buvo labai drąsus, bet jam laimėti prieš Džalutą padėjo Allahas. Allahas taip pat apdovanojo Dovydą išmintimi, jėga ir įgūdžiais. Dovydas buvo itin sumanus kalvis, kuris iš geležies kalė nuostabius daiktus, tokius kaip ginklai ar strėlės.

Dovydas taip pat puikiai giedojo. Jis giedojo melddamasis ir garbindamas Allahą. Tos giesmės, kurias Dovydas buvo išmokęs iš angelų, yra surašytos knygoje, vadinamoje Zaburu. Allahas apreiškė šią knygą Dovydui taip pat kaip tąsyk Mozei.

Allahas paskyrė Dovydą savo pranašu ir žmonių valdovu. Jis buvo labai teisingas valdovas ir jo žmonės visad pas jį eidavo, kai tik vienas su kitu susipykdavo. Vieną naktį kelios avys nuklydo į kažkieno lauką ir suėdė visą jame buvusį derlių. Dovydas nusprendė, kad už bausmę avys turi būti atiduotos lauko savininkui, nes jis prarado visą savo derlių. Bet išgirdęs tai Dovydo sūnus Saliamonas paprieštaravo: “Bet laukas ten tebėra. Prarastas tik šių metų derlius. Iš tikrųjų nereikėtų atimti avių iš savininko visam laikui. Jos turi būti atiduotos kaip tik tada, kai bus gražintas visas prarastas derlius. “Dovydas sutiko su savo sūnaus geru patarimu ir problemą išsprendė taip, kaip pasiūlė Saliamonas. Sekančiame pasakojime jūs sužinosite apie Saliamoną, kurį Allahas taip pat išsirinko savo pranašu. Dovydas, būdamas Allaho pranašu visad kalbėjo žmonėms: ”Jūs turite tikėti Allahu, Jį vienintelį garbinti ir daryti tik tai kas gera.”

Pranašas Suliamanas (Tebūnie Jam taika)

Saliamonas buvo Dovydo sūnus. Kaip jūs jau žinote, dar būdamas mažu berniuku Saliamonas buvo labai teisingas. Vėliau jis tapo gerai žinomu ir buvo visų gerbiamas už savo išmintį. Kuomet Saliamonas užaugo, Allahas paskyrė jį savo pranašu. Allahas taip pat jį išmokė suprasti paukščių ir gyvulių kalbą. Nesididžiuodamas savo išmintimi ir daugybe turimų valdų, Saliamonas niekad nepamiršo Allaho. Jis žinojo, kad visas gėris ateina iš pačio Allaho, todėl jis visad kalbėjo savo žmonėms: ”Dėkokite Allahui už visą jums suteiktą gėrį ir už Jo dosnumą. Garbinkite Allahą ir darykite tik tai, kas gera.”

Kartą Saliamonas ir jo kariai keliavo per skruzdžių apgyvendintą slėnį. Saliamonas išgirdo vieną skruzdę, sakančią kitai: ”Greičiau bėk nuo tako ir slėpkis! Ateina Saliamonas ir jo kariai. Jie mus sumindys patys nežinodami, jog taip padarė”. Saliamonas, žinoma, suprato skruzdžių kalbą. Jis nusijuokė ir liepė savo kariams sustoti ir palaukti, kol

skruzdės atras sau saugią vietą. Tuomet jis meldėsi Allahui: “ O Allahai, padėk man darant gerus darbus. Noriu, kad būtum manimi patenkintas.”

Vieną dieną Saliamonas sukvietė aplink visus paukščius. Pažvelgęs į būrį pastebėjo, jog ten nebuvo lukučio. Saliamonas dar kiek palaukė ir kaip tik tada skubėdamas atskrido lukutis. Jis nutūpė šalia Saliamono ir tarė: ”Aš parsukridau iš labai tolimo miesto, vadinama Saba. Žmonės ten labai turtingi ir jų karalienė sėdi didingame soste. Tie žmonės garbina saulę ir mano esą teisūs, laikydami saulę dievu. Bet jie klysta, ar ne? Jei jie taip ir toliau elgsis, neras tikrojo kelio pas Allahą. Tik Allahas yra vienintelis ir visos gyvos būtybės turi jį garbinti.”

Tuomet Saliamonas parašė Sabos karalienei laišką. Siuntė lukutį, kad perduotų jai laišką. Sabos karalienė gavusi laišką susikvietė visus išmintinguosius savo miesto žmones. ”Aš gavau Saliamono laišką”–tarė ji. “Saliamonas rašo, kad mes turime tikėti Allahu ir tik jį vieną garbinti. Ką jūs man patartumėte daryti?

“Mes esame labai galingi, todėl galime prieš Saliamoną surengti karą. Tačiau jūs pati

turite nuspręsti, kas turi būti daroma-atsakė išmintingieji.

“Bet karas gali sugriauti mūsų miestą ir mūsų geriausi kariai taps žiauriais naikintojais”-paprieštaravo karalienė. “Todėl aš linkusi neskelbti karo. Vietoj to aš nusiųsiu Saliamonui dovaną.

Kuomet Sabos karalienės pasiuntiniai atvyko su dovana, jie buvo labai nustebę, jog tai supykde Saliamoną. “Kam gi jūs atgabenote šiuos turtus užuot įsiklausę į mano patarimą?”-plūdosi Saliamonas. “Visa, ką man yra davęs Allahas, yra daug geriau nei visi jūsų turtai. Pasiimkite visas savo dovanas ir grįžkite pas karalienę”

Sabos karalienė nustebo išgirdusi, jog Saliamonas gražino jos vertingąsias dovanas. Ji nusprendė nuvykti ir savo akimis pamatyti Saliamoną. Ji susišaukė savo žmones ir ėmė ruošti kelionei.

Atvykusiai karalienei Saliamonas paaiškino apie Allahą ir tada ji suvokė, kaip ji klydo garbindama saulę. “Jūs teisus“,-ji tarė Saliamonui. “Nuo dabar aš garbinsiu vienintelį Allahą. Jis yra vienintelis mūsų Valdovas ir mes turime Jam paklusti.”

**Pranašas Zakarija
(Tebūnie Jam taika)
Pranašas Jahja
(Tebūnie Jam taika)**

Zakarija ir jo žmona buvo labai seni ir jų pačių nelaimė jie nesusilaukė vaikų. Bet jie taip norėjo turėti sūnų, kad Zakarija meldė Allahą: “Leisk mano žmonai ir man dar prieš mirštant susilaukti sūnaus”. Zakarijai meldžiantis jam pasirodė angelas, kuris tarė: ”Tu meldeisi Allahui ir jis išklausė tave. Tavo žmona pagimdys sūnų ir pavadinsite jį Jahja vardu. Jis bus geras ir garbingas žmogus, ir jis taps Allaho pranašu. “Nors Zakarija meldėsi už tai, jis pats nustebo: ”Bet mano žmona ir aš esame labai seni! Kaip mes galime susilaukti sūnaus?”

“Kai tik Allahas ko panorė, taip ir įvyksta”- patikino jį angelas. “Kaip ženklas tau, jog tu turėsi sūnų, bus tai, kad tu tris dienas nekalbėsi”. Taigi taip ir įvyko. Net kuomet Zakarija norėjo kalbėtis, jis negalėjo net pajudinti liežuvio. Tik po trijų dienų jis atgavo kalbą. Dabar jis žinojo, jog jie turės sūnų. Jie

abu su žmona buvo labai laimingi. Jie meldėsi Allahui, gimus sūnui dėkojo ir sūnų pavadino Jahja vardu.

Jahja buvo geras ir mylintis sūnus. Jis meldėsi Allahui kartu su savo tėvu ir motina. Jie visi kartu darė tik gerus darbus. Jahja buvo nuoširdus ir geras visiems žmonėms ir netgi gyvūnams. Jis niekuomet nesididžiavo ir nepyko, tad Allahas paskyrė jį savo pranašu. Jahja buvo pamaldus ir nuolankus Allaho tarnas. Jis kalbėjo žmonėms ragindamas melstis Allahui, nes tik Jis sukūrė visą žmoniją.

Jahja šlovino Allahą ir tai mes galime atrasti Šv.Korano knygoje:

“Tiek gimstant, tiek mirštant Jį lydėjo ramybė ir ramybė lydės Jį Jo prisikėlimo dieną. Kas kitas, jei ne gerasis ir nuolankusis pranašas Jahja, amžinoje ramybėje šlovintų Allahą.”

Pranašas Jėzus (Tebūnie Jam taika)

Pranašas Jėzus turėjo motiną, vardu Marjam. Kai kurie žmonės ją taip pat vadino Marija. Ji buvo labai pamaldi moteris ir vieną kartą jai apsireiškė Allaho siųstas angelas, kuris tarė: “Tu greitai turėsi sūnų”. Bet kaip aš galiu turėti sūnų, jei prie manęs nebuvo prisilietęs vyras”-atsakė Marjam. Angelas jai paaiškino: “Allahas yra Visagalis. Jei Jis ko nori, taip ir įvyksta. Tu susilauksi sūnaus, kurį pavadinsi Jėzumi ir jis taps didžiu Allaho pranašu.

Kuomet Jėzus gimė, Marjam buvo vienui viena-nuliūdusi ir alkana. Ji neturėjo ką valgyti. Tuomet toje vietoje, kur gyveno Marjam, Allahas padarė taip, kad ėmė tekėti upelis, o medis pradėjo nokinti vaisius. Dabar alkis ir troškulys šios moters nebekamavo.

Po kiek laiko Marjam grįžo į savo šeimą. Jie labai norėjo sužinoti apie vaiką, tad paklausė: ”Iš kur tu, Marjam, jį gavai?”

Bet Marjam nieko neatsakė, ir tik pažvelgė į kūdikį: “Nekvailiok Marjam”-įtikinėjo ją žmonės. “Juk mes negalime to paklausti vaiko, kuris dar tik lopšyje?”

Bet kaip tik tuomet visų nuostabai jie išgirdo vaiką sakant: “Aš esu Allaho tarnas. Jis pavertė mane pranašu ir davė man Šventąjį Raštą. Mes, žmonės, turime garbinti vienintelį Allahą. Mes turime padėti vargingiesiems, atiduodami jiems dalį savo pinigų.”

Bėgo metai. Jėzus užaugo ir tapo vyru. Dažnai jis kalbėdavo žmonėms ir pasakojo tai, ką Allahas jam buvo atskleidęs. Jis pasakojo jiems apie ankstesnius Allaho pranašus. Jis kalbėjo: “Aš taip pat esu Allaho pranašas, kaip ir kiti buvę pranašai. Jūs turite tikėti Allahu ir garbinti nieką kitą, tik Jį vieną. “Jūs turite būti geri ir padėti vienas kitam.”

Kai kurie žmonės kalba, kad Allahas yra Jėzaus tėvas. Bet mes žinome, kad tai –netiesa. Jėzus pats yra sakęs, kad jis yra tik Allaho pranašas ir tėvo neturi. Allahas neturi sūnų. Tik žmonės turi sūnus ir dukteris.

Jėzus atnešė žmonijai knygą. Ši knyga vadinasi Indžil (Evangelija), ir Allahas apreiškė šią knygą Jėzui. Joje yra daugybė pasakojimų ir ten pasakyta, kad žmonija turi garbinti vienintelį Allahą.

Allahas daug kartų laimino pranašą Jėzų. Allahui padedant, jis galėjo daryti stebuklus.

Jis gydė paliegėlius, kurie dėkojo Allahui, vykdė Jo valią ir tik Jam vienam meldėsi. Jėzus taip pat galėjo sugražinti gyvenimą mirusiems su Allaho pagalba. Tad žmonės buvo laimingi, meldėsi Allahui ir jam dėkojo. Pranašas Jėzus pasakojo žmonėms apie pranašą, kuris ateis vėliau, kurio vardas bus Ahmad. Allahas pasiuntė žmonėms pranašą Jėzų, kad šis jiems papasakotų, jog po Jo ateis pranašas Muhammadas.

Buvo daugybė žmonių, kurie klausėsi pranašo Jėzaus ir garbino Allahą, bet buvo ir tokių, kurie atsisakė jo klausytis ir net norėjo pranašą nužudyti. Nedorėliai žmonės nuolat persekiojo Allaho pranašus. Mes tai žinome iš pasakojimų apie Abraomą, Jusufą ir kitus.

Bet tuomet, kai nedorėliai žmonės rengėsi nužudyti Jėzų, Allahas išgelbėjo Jį.

Kai kurie žmonės kalba, kad pranašas Jėzus mirė priešų prikaltas ant kryžiaus. Bet mes žinome, jog tai–netiesa. Allahas apsaugojo pranašą Jėzų, neleisdamas žmonėms įgyvendinti nedoriškų kėslių. Allahas tarė Jėzui: “Aš leisiu tau numirti ramybėje, tada tu ateisi pas Mane ir būsi su Manimi. Tie, kurie seks tavo pavyzdžiu, kurie melsis Man ir kurie darys

tik gerus darbus, bus pakviesti pas Mane. Už jų paklusnumą bus dosniai atlyginama.”

Kaip Allahas padėjo į pavojų patekusiems savo pranašams, taip jis padeda visiems, kurie seka pranašų pavyzdžiu, kurie garbina vienintelį Allahą ir kurie daro tik gerus darbus.

Mohammadas

(Tebūnie Jam taika ir Allaho palaima)

Muhammadas buvo našlaitis. Tėvas mirė dar prieš jam gimstant, o motina – jam dar visai mažam esant. Pradžioje Muhammadą augino jo senelis Abdul-Mutallib, o vėliau – jo dėdė Abu Talib. Jie abu mylėjo našlaitį Muhammadą ir juo rūpinosi.

Dar būdamas berniuku, Muhammadas dirbo piemeniu. Vėliau, kai Muhammadas tapo jaunu vyru, jo dėdė Abu Talibas pasiėmė jį į kelionę. Mekkos žmonės, kaip ir Abu Talibas, buvo prekyautojai, tad jie daug laiko praleisdavo keliaudami. Jų kupranugariai vilkstinėmis atgabendavo į Mekką daugybę įvairių prekių. Taip Muhammadas įgavo tokios patirties, kad užaugęs jis pats vienas galėjo lydėti karavaną.

Mekkoje gyveno turtinga našlė, vardu Khadidža. Ji valdė prekybos karavanus, tad įdarbino Muhammadą, kad šis juos lydetų. Khadidža pasielgė labai išmintingai priimdama Muhammadą. Jis buvo geras, sąžiningas, sėkmės lydimas pirklys. Po kiek laiko Muhammadas ir Khadidža susituokė, susilaukė

vaikų ir savo laimingą ir ramų gyvenimą leido Mekkoje.

Metai bėgo, Muhammadas seno ir jis daug giliau ėmė mąstyti apie daugybę dalykų. Nepaisant jo ramaus vedybinio gyvenimo, daugelis klausimų jam nedavė ramybės. Muhammadas dažnai klajojo po kalnus, vaikščiojo į Hira uolą kalnuose šalia Mekkos. Jis atsisėdavo ir būdamas vieniui vienas visiškose ramybėje mąstydavo: ”Kaip taip atsitiko, kad aš, kažkada buvęs našlaičiu, o dabar būdamas pakankamai turtingu žmogumi, turėdamas gerą žmoną ir mylinčius vaikus, dar nesijaučiu visiškai laimingas.”

Muhammadas pats nežinojo, kas jį vertė taip jaustis. Jį neramino Mekkos kasdieninis gyvenimas. Jie nepadeda vargšams, jie nesirūpina našlaičiais, neslaugo paliegusiųjų. Mekkos žmonėms rūpi tik kaip kuo daugiau uždirbti pinigų. Kiek jų beturėtų, jie trokšta vis daugiau. Jau daugelį metų šie apmąstymai slėgė Muhammadą.

Vieną dieną, kuomet Muhammadui suėjo keturiasdešimt metų, Hiros uoloje jam apsireiškė angelas Gabrielius. Angelas Gabrielius tarė Muhammadui: “Skaityk vardan

savo Valdovo. Jis sukūrė viską aplinkui, o iš kraujo krešulio sukūrė žmogų.“

Muhammadas žinojo, ką reiškia šie angelo žodžiai. Jis turi eiti į Mekką ir skelbti žmonėms: ”Allahas sukūrė žmogų. Allahas sukūrė visus žmogui reikalingus dalykus. Todėl žmogus turi būti dėkingas Allahui. Jis turi melstis vieninteliam Allahui ir vykdyti tik jo valią. Allahas nori, kad pasirūpintumėte vargšais ir paliegušiais. Visi žmonės visomis savo išgalėmis turi stengtis daryti tik gerus darbus. Jie turi garbingai nugyventi savo gyvenimus. Po mirties šiems žmonėms už jų pastangas bus dosniai atlyginta. Bet tie, kurie tyčia daro nuodėmes, susilauks didelės bausmės. Tegul jie nuoširdžiai gailisi už tai, ką yra padarę, ir tegul prašo Allaho, kad šis jiems atleistų.

Muhammadas buvo labai sujaudintas, nes iki tol jis niekad nebuvo regėjęs Angelo. Bet netgi tada jis įsitikino, kad Angelas jam davė atsakymus į daugelį iki tol neraminančių Jį klausimų. Kažkurį laiką Muhammadas galvojo, kas yra tas, kuris nuolat jam padeda. Dabar jis žinojo, jog tai yra Allahas. Jis mąstė, kodėl Mekkos žmonės tokie godūs ir šykštūs. Dabar

jis žinojo, kodėl taip yra. Gi todėl, kad nepaklūsta Allahui. Allahas sukūrė žmogų ir viską, kas yra ant šios žemės, todėl žmogus turi Jam paklusti.

Kuomet Muhammadas grįžo į miestą, jis papasakojo savo žmonai Khadidžai viską, kas jam nutiko ir ką jam sakė Angelas Gabrielius. “Tu niekuomet nepakliūsi Allaho nemalonei”- Khadidža aiškino savo vyrui. ”Tu padarei daugybę gerų darbų. Tu apsaugai šeimas nuo iširimo. Tu lengvini silpnųjų našta, tu padedi vargšams ir skurstantiems. Tu vaišini svečius. Tu pakeli sunkius išmėginimus kelyje į tikėjimą.”

Muhammadas džiaugėsi, kad jo žmona, kaip ir jis pats, tikėjo ir pasikliovė Allahui. Vėliau jis ėmė pasakoti savo draugams apie Angelą Gabrielių ir apie tai, ką Angelas Gabrielius jam kalbėjo. Tik keli žmonės atkreipė dėmesį į tai, ką jiems Muhammadas sakė. Daugelis žmonių tiesiog atsiskyrė nuo Muhammado, nes jie buvo per daug susirūpinę pinigų kaupimu ir visai neturėjo laiko ar noro galvoti apie Allahą.

Per visą tą laiką ir kiek vėliau Angelas Gabrielius apsireikšdavo Muhammadui ir

primindavo jam tuos pačius dalykus. Muhammadas buvo išrinktas Allaho pranašu ir jo užduotis buvo eiti ir kalbėti žmonėms, kad šie darytų tik gerus darbus ir garbintų ne ką kitą, o Allahą. Muhammadas ragino žmones pinigų aukoti vargšams.

Galiausiai Muhammadas su Mekkos žmonėmis atrado bendrą kalbą. Pasakodamas apie Allahą, jis rinko tik gražiausius žodžius. Jis tikėjosi tik taip patraukti žmones: "Žinokite, kad kuomet jūs esate sotūs, šalia jūsų yra vargšai alkani žmonės. Juos pamaitinkite ir aprenkite. Slaugykite paliegiusius ir rūpinkitės našlaičiais. Jei darysite taip, kaip nori Allahas, jums bus atlyginta. Bet jei atsisakysite taip daryti, perspėju, susilauksite didelės bausmės.

Kaip bebūtų gaila, tačiau daugelis Mekkos gyventojų tik juokėsi iš Muhammado kalbų. Blogiausia tai, kad jie atsisakė garbinti Allahą, tikėdamiesi, kad visų svarbiausia – turėti kuo daugiau pinigų. Jie apmėtė pranašą akmenimis ir nužudė keletą pasekėjų, kurie tikėjo vieninteliu Allahu. Nepasitenkinimas vis didėjo ir galų gale Mekkos žmonės nusprendė, kad Muhammadas, jo šeima, giminės ir draugai turi būti išvaryti iš miesto. Jie buvo išsiųsti į

Mekkos priemiestyje esantį kalną slėnį. Niekam nebuvo leista juos lankyti ar atnešti maisto. Jie turėjo prabūti tris metus niekieno negyvenamoje vietoje. Išalkę mito medžių lapais, nes kito maisto jie neturėjo.

Gyvenimo sąlygos buvo tokios prastos, kad netrukus pranašo žmona Khadidža mirė. Muhammadas labai nuliūdo. Tuomet pasirodė Angelas Gabrielius, jis paaiškino Muhammadui, jog Allahas nori jam padėti. Jis su savo draugais ir šeima turi palikti Mekką ir keliauti į miestą, vardu Jasrib. Žmonės buvo pasirodę vykdyti Allaho paliepimą. Muhammadas liepė savo vaikams ir draugams palikti Mekką ir keliauti į Jasribą. Taip padarė visi, kurie tikėjo ir garbino Allahą.

Muhammadas ir jo geriausias draugas Abu Bakr paskutiniai paliko Mekką. Tačiau Mekkos žmonės nepasitenkino vien išvarydami Muhammadą. Dabar jie panorą jį nužudyti už visus jo priekaištus jiems. Kai Mekkos gyventojai atvyko jo nužudyti, Muhammadas jau buvo palikęs šią vietą. Jaunas ir drąsus Muhammado pusbrolis Ali atsigulė į Muhammado lovą, kad Mekkos gyventojai pamanytų, jog pranašas dar čia. Bet

Muhammadas ir Abu Bakr jau buvo nuėję tolimą kelią. Žmonės atpažino Muhammado lovoje gulintį Ali ir įsitikino, jog pranašo čia nebėra. Jie labai supyko. Bet dabar jau Muhammadas buvo labai toli nuo jų nedorų kėslių.

Jasrabe, kuris vėliau buvo pavadintas Medina, buvo visiškai kitaip nei Mekkoje. Čia Muhammadas atrado daugiau draugų nei priešų. Tačiau Mekkos žmonės niekaip nepaliko pranašo ramybėje. Jie sekė Muhammadą ir Medinoje paskelbė jiemis karą. Bet Allahas savo pranašui ir visiems pasekėjams padėjo apsiginti nuo priešų.

Medinoje Muhammadas ir toliau per Angelą Gabrielių gaudavo žinių iš Allaho. Visa tai surašyta knygoje, vadinamoje Šv.Koranu. Šv.Korane mes randame viską, ką Allahas yra pasakęs žmogui.

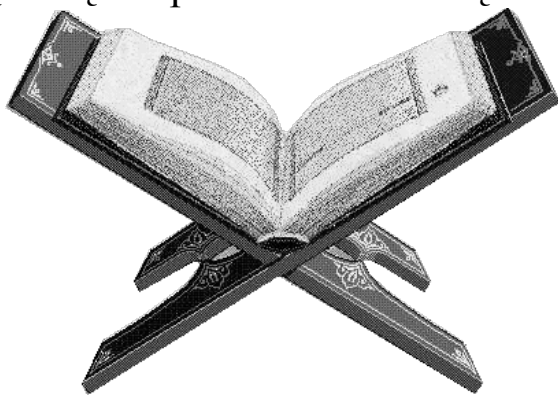
Pranašas Muhammadas kartu su savo draugais Medinoje pastatė mečetę. Čia jis meldavosi penkis kartus kiekvieną dieną. Vienąkart metuose jie visą mėnesį laikėsi pasninko. Per tą mėnesį dienos metu jie negalėjo nei valgyti, nei gerti. Vardan Allaho jie stengėsi apseiti be maisto ir gėrimo. Iš

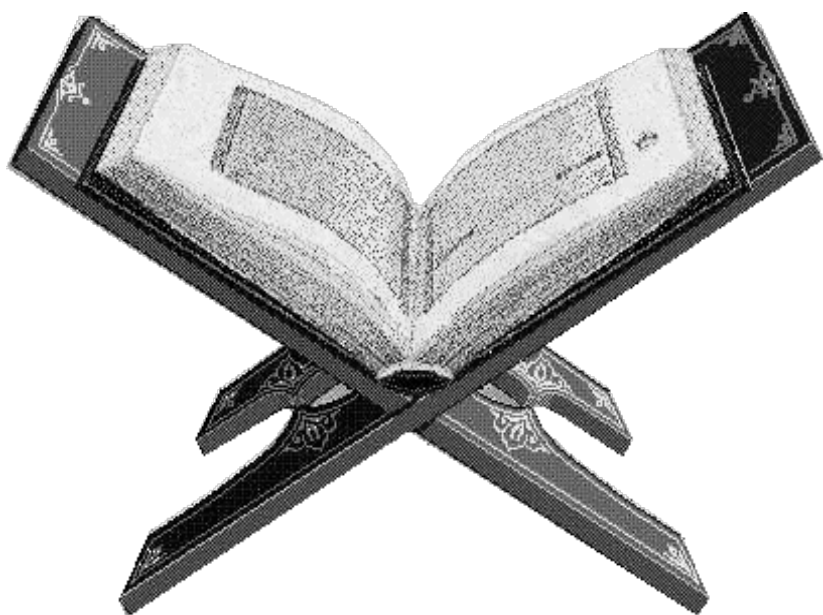
patyrimo jie išmoko mažai valgyti, o likusią maistą atiduodavo vargšams. Taip pat jie paaukodavo dalį savo pinigų jų neturintiems. Muhammadas ir jo draugai tikėjo Allahu ir tik jį vienintelį garbino. Jie buvo paklusnūs Allahui ir vykdė Jo valią.

Daugybę metų Medinoje pranašas ir jo pasekėjai turėjo atremti priešų puolimą ir daugybę kartų prieš juos buvo nukreipta žiauri jėga. Bet šiose kovose Muhammadui ir visiems musulmonams pagelbėdavo Allahas. Po kiek laiko netikintieji ėmė suprasti, kad Allahui padedant Muhammedas buvo daug stipresnis nei jie. Taip galų gale jie tarė sau: "Mes turime liautis kovoje, nes nieko nėra stipresnio už patį Allahą. Mes negalime sutriuškinti Muhammado, nes Allahas jam padeda. Tad geriausia mums būtų patikėti Allahu ir jį garbinti."

Muhammadas ir visi musulmonai džiaugėsi, kad pagaliau ilgą laiką trukę karai baigėsi. Allahas jiems padėjo, kaip kad ir buvo žadėjęs. Dabar jie galėjo grįžti į Mekką, kur kažkada jie buvo pirmoji maža grupelė, tikėjusi Allahu. Atvykę į Mekką jie ėmė kartu melstis. Po to kai kurie iš jų pasiliko Mekkoje, o įsikūrusieji Medinoje taip pat grįžo į ją.

Nepaisant to, vieną kartą per metus Medinos musulmonai aplankydavo Mekką, nes ten stovėjo jų Kaaba. Kaaba–tai didžiulis akmeninis pastatas be langų. Ji panaši į didelį tašytą akmenį. Kaabą pastatė dar prieš Muhammadaų gyvenęs pranašas Abraomas. Tik pamatęs Kaabą, tu turi atminti, ką Allahas yra pasakęs žmonijai ir kaip žmonija turi elgtis: “Jie turi tikėti Allahu, garbinti Allahą ir stengtis daryti tik tai, kas gera. Tai yra Allaho įsakai žmonijai. Allahas siuntė daug pranašų žmonėms, kurie skelbė jį esant žmogaus ir visa ko sutvėrėju. Muhammadas buvo paskutinis Allaho pranašas. Jis mirdamas paliko Šv.Koraną, kuriame surašyti visi Allaho įsakymai. Šv.Korane taip pat yra daugybė pasakojimų apie kitus pranašus, kurie gyveno daugelį metų dar prieš Muhammadaų.

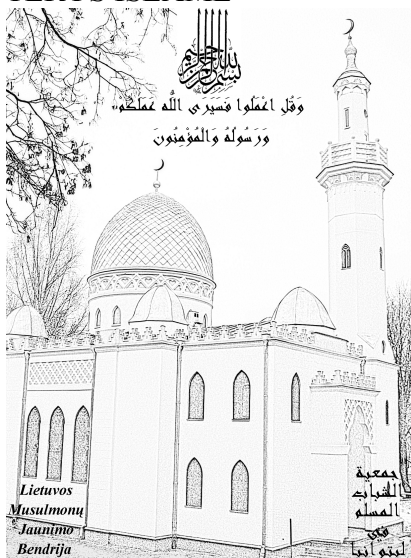

IŠLEISTOS KNYGOS:

1. ĮŽANGA Į ISLAMĄ „elektroninė versija“
2. ISLAMO MOTERIS.
(Ko dar geresnio ji laukia?)
3. ŠV. KORANAS IR ŠIUOLAIKINIS MOKSLAS
4. KUR YRA ALLAH?!
5. PASNINKAS ISLAME
6. ISLAMO PAGRINDAI
(Garbinimas Ir Malda Islame)
7. KETURIASDEŠIMT HADISŲ
8. PRANAŠO MISIJOS YPATYBĖS
9. TIKĖJIMO KELIAS
10. ŠV. KORANO DALIES "MARIJA"
(Paaiškinimas) „elektroninė versija“
11. PRANAŠŲ ISTORIJS MAŽIAUSIEMS
12. ŠV. KORANAS YRA DIEVO ŽODIS
13. ŽVILGSNIS Į ISLAMĄ
14. KAS LEISTINA IR KAS DRAUDŽIAMA ISLAME
15. MOTERYS ISLAME
(Lyginant Su Moterimis Žydų-Krikščionių
Tradicijoje: Mitai Ir Realybė)
16. ISLAMAS: DIEVO KELIAS
17. MOKSLINIAI FAKTAI, ATSKLEISTI
ŠLOVINGAJAME ŠV. KORANE
18. BENDRAS ĮVADAS Į ISLAMĄ
19. ATRASTI ISLAMĄ
(Yra Tavo Prigimtinė Teisė)
20. ISLAMO FAKTAI
(Paneigiantys Nepagrįstus Teiginius Prieš Islamą)
21. MUHAMMADAS, DIEVO PASIUNTINYS
(Te Dievas paaukština jo paminėjimą)

IŠLEISTI LANKSTINUKAI:

- KAS YRA ISLAMAS? Visuminis vaizdas
- MUHAMMEDAS: Elgesio pavyzdys naujam tūkstantmečiui
- ŠV. KORANAS: Knyga, kuria galite tikėti
- MOTERYS ISLAME

جمعية الشباب المسلم في ليتوانيا

Lietuvos musulmonų Jaunimo Bendrija

Lithuanian Muslim Youth Society

Totorių g. 6, Kaunas, Lithuania

www.musulmonai.lt

LMYS_1995@yahoo.com

info@musulmonai.lt